

## Ο Μουτζικίους

Μια φορά κι έναν καιρό, κάποιοι Ινδιάνοι είχαν κατασκηνώσει κάπου. Είχαν δέκα σκηνές μιας και ήταν δέκα από αυτούς. Ο μεγαλύτερος αδερφός, ο Μουτζικίους στεκόταν στην είσοδο της σκηνής του.

Ήταν χειμώνας και όλοι οι Ινδιάνοι πάντα έπαιρναν μαζί τους τα κρεμαστά τους ταγάρια. Κάθε ημέρα έβγαιναν και κυνηγούσαν προς την κατεύθυνση που είχαν καθίσει το προηγούμενο βράδυ. Ο Μουτζικίους πήγαινε πάντα μπροστά και οι υπόλοιποι τον ακολουθούσαν.

Μια ημέρα που ο Μουτζικίους γυρνούσε πίσω στην κατασκήνωση, τη στιγμή που μόλις ξεμύτισε πίσω από τον λόφο, είδε καπνό να βγαίνει από τη σκηνή του. Πλησίασε και άλλο και είδε δίπλα στην είσοδο έτοιμα κομμένα ξύλα. Μιας και πάντα αυτός έφτιαχνε το φαγητό του, με περισσή χαρά είδε πως ήταν ήδη έτοιμο και τον περίμενε: “Σίγουρα κάπου εδώ γύρω πρέπει να υπάρχει κάποιο κορίτσι!” σκέφτηκε, “αλλιώς ποιος τα έκανε όλα αυτά;”. Οι αδερφοί του, που ήταν πολλοί και όλοι μικρότεροι του, είπαν: “Ίσως κάποιος να προσπαθεί να την παντρεύει ή ίσως να είναι προορισμένη για εμένα!”.

Ο Μουτζικίους πλησίασε και άλλο τη σκηνή και πρόσεξε κάτω στο χώμα περισσότεριες πατημασιές κοριτσιού. Χαρούμενος αναφώνησε: “Κορίτσι είναι!” και βιάστηκε να μπει μέσα. Μα δεν ήταν κανείς εκεί. Η φωτιά έκαιγε ζωηρά, το κρέας ήταν μαγειρεμένο και σερβιρισμένο και η γαβάθα ήταν γεμάτη νερό. Κάποιος μόλις είχε τελειώσει ό,τι έκανε όταν μπήκε στη σκηνή ο Μουτζικίους. Μάλιστα είχε ράψει δέκα ζευγάρια μοκασίνια: “Επιτέλους υπάρχει κάποιος να μας ράβει! Σίγουρα ένας από εμάς θα παντρευτεί!”, σκέφτηκε και ήταν σίγουρος εκείνη τη στιγμή πως αυτός θα ήταν ο τυχερός. Δεν πείραξε τίποτα, τα άφησε όλα στη θέση τους για να τα δουν τα αδέρφια του.

Σύντομα ο αμέσως επόμενος στην ηλικία αδερφός του μπήκε και αυτός στη σκηνή. Είδε τα κρεμασμένα μοκασίνια και χάρηκε και αυτός πολύ. Ο Μουτζικίους είπε τότε: “Δεν ξέρω ποιος από εμάς θα παντρευτεί. Αυτό που ξέρω είναι ότι μόλις πριν από λίγο ένα κορίτσι ήταν εδώ, δεν γνωρίζω ποια είναι κι εμείς είμαστε δέκα. Κάποιον από εμάς τον αγαπούν πολύ!”.

Μετά από λίγο μπήκε και ο τρίτος και ο τέταρτος αδερφός. Μέχρι να μπουν όλοι η φωτιά έσβησε. Ο μικρότερος όμως, που ήταν και ο πιο όμορφος, είπε: “Αν γίνει και κάποιος από εμάς παντρευτεί αδερφέ μου Μουτζικίους, θα πρέπει όλοι μας να κυνηγάμε ακόμη πιο σκληρά για να μην πεινάσει και να μη λείψει τίποτα στη νύφη μας. Αχ, πόσο θα χαρώ να έχουμε μια νύφη! Αλλά μην την αφήσεις να κόβει τα ξύλα, δεν μπορεί να μας φροντίζει όλους. Μόνο να μαγειρεύει και να μας μαντάρει τα ρούχα”.

Μέχρι να νυχτώσει όλοι τους φώναζαν “Χε χε χε!” από τη χαρά τους: “Ούτε μπορώ και ούτε πια χρειάζεται να φροντίζω όλα μου τα αδέρφια!”, είπε ο Μουτζικίους.

Την επόμενη ημέρα οι εννιά αδερφοί έφυγαν και άφησαν τον μικρότερο πίσω μήπως και δει το κορίτσι. Πρώτος επέστρεψε ο Μουτζικίους και είδε πως ο μικρότερος ήταν ακόμη εκεί που τον είχαν αφήσει: “Α, καλά”, είπε, “αύριο θα αφήσουμε πίσω τον όγδοο”.

Αυτό συνεχίστηκε τις τρεις επόμενες ημέρες με διαφορετικά αδέρφια να μένουν πίσω κάθε φορά, αλλά η κοπέλα δεν φάνηκε ποτέ. Όταν έμεινε πίσω ο πέμπτος αδερφός, οι υπόλοιποι του είπαν: “Αν δεν έρθει κανείς, φτιάξε μας εσύ να φάμε”. Δεν είχαν φύγει και πολύ ώρα όταν ο πέμπτος αδερφός άκουσε έναν ήχο σαν αυτόν του κροταλία. Ήταν η κοπέλα, που φορούσε κρεμαστά στους αστραγάλους της: “Αχ, να μη με δει!”, είπε ο νεαρός, “θα φερθώ σαν αετόπουλο”, και πήδηξε και στερεώθηκε ανάμεσα στους πασσάλους και στο δέρμα της σκηνής. Μπήκε και το κορίτσι. Είχε πολύ μακριά μαλλιά και ήταν πολύ όμορφη. Πήρε το τσεκούρι να πάει να κόψει ξύλα και σύντομα γύρισε πίσω φορτωμένη τέσσερις αγκαλιές. Άναψε μια δυνατή φωτιά, κατέβασε τα κατσαρόλια και άρχισε να ετοιμάζει το φαγητό. Μετά έλιωσε κάμποσο χιόνι, πήρε και άλλα ξύλα και άναψε και άλλη φωτιά.

Μόλις τα τελείωσε όλα αυτά είπε στον νεαρό να κατέβει από την κρυψώνα του: “Νόμιζες πως δεν ήξερα ότι ήσουν εκεί επάνω;” του είπε και το αγόρι κατέβηκε και πήγε κι έκατσε δίπλα της.

Όταν επέστρεψε ο Μουτζικίους είδε έξω από τη σκηνή το βουνό με τα ξύλα. Πλησιάζοντας και άλλο τη σκηνή φώναξε δυνατά “Χε χε χε!” για να ανακοινώσει τη χαρά του: “Δεν μπορούσα να φροντίσω τις ανάγκες των αδερφών μου”, φώναξε, “δεν μπορούσα να τους μαγειρεύω και δεν μπορούσα να τους φτιάχνω μοκασίνια!”. Μπήκε στη σκηνή σκύβοντας επειδή στο κεφάλι του φορούσε ένα δέρμα από ψάρι διακοσμημένο με φτερά βασιλικού αετού. Μέσα είδε μια όμορφη κοπέλα να κάθεται. Έκατσε και αυτός κάτω και είπε: “Χάι χάι χάι! Σαν τη μάνα της κάθεται αυτή η κοπέλα!”.

Έβγαλε τα παπούτσια του και τα πέταξε στον αδερφό του. Αμέσως μετά η κοπέλα και νύφη του, του έδωσε φίνα και καινούρια μοκασίνια να βάλει. Ο Μουτζικίους καταχάρηκε και φώναξε: “Χάι χάι χάι!”. Ύστερα κατέφτασαν και οι υπόλοιποι οκτώ αδερφοί και όλοι τους πήραν από ένα καινούριο ζευγάρι μοκασίνια. Είπε τότε ο Μουτζικίους: “Όπως έχουμε ήδη συμφωνήσει, μην αφήσετε τη νύφη σας να κόβει ξύλα ή να κάνει άλλη σκληρή δουλειά και να κυνηγάτε καλά για να μην πεινάσει”.

Ήρθε και το επόμενο πρωί και ήδη μέχρι τότε ο Μουτζικίους είχε ψιλοερωτευτεί τη νύφη του. Έφυγε προσποιούμενος πως θα πήγαινε για κυνήγι, αλλά μόλις πέρασε τον κοντινό λόφο, σταμάτησε εκεί. Μιας και ήταν χειμώνας, έριξε μια κουβέρτα επάνω του, πήρε λάσπη και την άπλωσε στο κούτελο και στην περικεφαλαία του. Μαζί του είχε το λείο του ρόπαλο που είχε δυο μάτια που ανοιγόκλειναν διαρκώς. Σύντομα είδε και τη νύφη του που βγήκε να μαζέψει ξύλα. Πλησίασε να της μιλήσει, αλλά το κορίτσι είχε γίνει άφαντο. Όταν ξαναφάνηκε, υπήρχε ένα δεμάτι με ξύλα σε ένα σημείο και ένα άλλο λίγο παραπέρα. Ο Μουτζικίους πλησίασε το δεμάτι που ήταν δυτικά. Μαζί του είχε το τόξο, τα βέλη του και το ρόπαλό του. Κράτησε το ρόπαλο στο αριστερό του χέρι και το τόξο με τα βέλη στο δεξί. Έπειτα λύγισε τα χέρια του επάνω από το στήθος του και καθώς η κοπέλα πλησίασε, της χαμογέλασε πλατιά: “Ω γαμπρέ μου! Δεν θέλω να κάνω κάτι τέτοιο”, του φώναξε εκείνη.

Ο Μουτζικίουις θύμωσε πολύ που τον απέρριψε. Με το τόξο του, έριξε ένα βέλος στο καλάμι της και έφυγε τρέχοντας να κυνηγήσει. Εκείνο το βράδυ άργησε να επιστρέψει, γύρισε πιο αργά από όλους. Καθώς πλησίαζε τη σκηνή φώναξε: “Γιόχα, γιόχα! Μα τι κάνετε; Τι κουταμάρα κάνετε τώρα; Γιατί δεν υπάρχουν ξύλα έτοιμα για τη νύφη μας;” και μπήκε στη σκηνή. “Τι συνέβη στη νύφη μας, γιατί δεν είναι εδώ;”, απαίτησε να μάθει. Ένα από τα αδέρφια του τον ρώτησε: “Εσύ γιατί άργησες τόσο; Συνήθως είσαι ο πρώτος που επιστρέφει στην κατασκήνωση”.

Ο Μουτζικίουις δεν απάντησε. Τότε μέσα στη σκηνή όρμησε ο παντρεμένος αδερφός που είχε βαρεθεί να περιμένει ολομόναχος και ρώτησε το καθένα από τα αδέρφια του:

Μήπως είδατε πουθενά τη νύφη σας;

Ο Μουτζικίουις άργησε πολύ να γυρίσει, του είπαν όλοι τους, και δεν το συνηθίζει.

Θα πάω να τη βρω, είπε ο σύζυγος και βγήκε να την αναζητήσει.

Βρήκε τα χνάρια της τα οποία αρχικά τον οδήγησαν σε ένα δεμάτι ξύλα. Τα χνάρια συνέχιζαν από εκεί και οδηγούσαν σε μια μικρή σκηνή από ιτιά που είχε φτιάξει μόνη της η κοπέλα και εκεί μέσα έμενε. Εκείνη του φώναξε: “Μην πλησιάζεις! Ο αδερφός σου ο Μουτζικίουις με πλήγωσε. Του είπα πως δεν ήθελα να πλαγιάσω μαζί του και μου έριξε με το τόξο του. Μην έρθεις μέσα. Θα με ξαναδείς μετά από τέσσερις νύχτες. Αν θελήσεις να μου φέρεις τροφή, άφησέ την έξω κι εγώ θα βγω να την πάρω”.

Ο άντρας της γύρισε σπίτι του, όπως τον είχε προστάξει. Για τις επόμενες ημέρες της πήγαινε φαγητό κάθε βράδυ μετά το κυνήγι του: “Πάει καλά. Ακόμη και αν ο αδερφός μου της έριξε θα τον συγχωρήσω, αρκεί να μπορέσω να τη δω μετά από αυτές τις τέσσερις νύχτες”. Την τρίτη νύχτα αισθανόταν πως δεν μπορούσε άλλο, καιγόταν να τη δει. Την τέταρτη μέρα το πρωί πλησίασε τη σκηνή της κι εκείνη του φώναξε: “Μην μπεις!”, μα εκείνος την αγνόησε και μπήκε και την είδε. “Σου είπα να μην μπεις, αλλά εσύ δεν μπορούσες να ελέγξεις τον εαυτό σου. Κι εγώ που ήθελα να βοηθήσω εσένα και τα αδέρφια σου που δεν μπορούσαν να φροντίσουν τους εαυτούς τους...”, είπε κλαίγοντας. Ο αδερφός τότε έφυγε και την άφησε, ευχαριστημένος που την είχε δει.

Ο παντρεμένος νεαρός πήρε πρωινό με τα αδέρφια του και μετά πήρε λίγο από το φαγητό να το πάει στη γυναίκα του. Φτάνοντας είδε πως εκείνη είχε φύγει, είδε τα χνάρια της, μικρές ματωμένες πατημασιές στο έδαφος. Γύρισε τρέχοντας στην κατασκήνωση και ανακοίνωσε στα αδέρφια του: “Αδερφοί μου, πάω να βρω τη γυναίκα μου”.

Ντύθηκε καλά και ακολούθησε τα ίχνη της. Πότε έτρεχε και πότε περπατούσε και σαν τον βρήκε το σούρουπο είπε να κατασκηνώσει εκεί κοντά. Σκότωσε έναν λαγό να φάει και καθώς βγήκε από κάτω θάμνους είδε μια σκηνή: “Χε εγγονέ μου!”, άκουσε μια φωνή, “ακολουθείς τα ίχνη της γυναίκας σου; Πέρασε από εδώ την αυγή. Έλα και κάτσε μέσα, εδώ έκατσε και αυτή πριν από εσένα”. Ο νεαρός μπήκε στη σκηνή και είδε μια γριά γυναίκα η οποία του έκανε νόημα να κάτσει στη θέση που είχε κάτσει νωρίτερα η γυναίκα του.

Της έδωσε τον λαγό που είχε σκοτώσει να τον ετοιμάσει, μιας και πεινούσε πολύ: “Ω, ο εγγονός μου πρέπει να πεινά πολύ!”, είπε η γριά, “θα του φτιάξω εγώ να φάει”. Το κατσαρόλι της δεν ήταν μεγαλύτερο από δακτυλήθρα. Έβαλε μέσα του ένα μικρό κομμάτι από το κρέας και ένα μούρο. Ο νεαρός σκέφτηκε πως αυτό δεν ήταν τίποτα σε σχέση με την πείνα που είχε: “Αχ εγγονέ μου”, είπε τότε η γυναίκα σαν να απαντούσε στις σκέψεις του, “κανένας ποτέ δεν μπόρεσε να φάει ό,τι μαγειρεύει το κατσαρόλι μου. Κάνεις λάθος αν νομίζεις πως δεν θα είναι αρκετό”.

Μα ο νεαρός δεν την πίστεψε, ακόμη σκεφτόταν ότι δεν θα ήταν αρκετό. Μόλις πια μαγειρεύτηκε το φαγητό, η γριά του είπε: “Φάε μύτη, φάε!” και του έδωσε ένα κουτάλι. Εκείνος έβγαλε από την κατσαρόλα το κομμάτι κρέας και το μούρο και τα έφαγε. Η κατσαρόλα ήταν ακόμη γεμάτη! Έφαγε κι έφαγε ξανά και ξανά. Σαν χόρτασε, υπήρχε ακόμα φαγητό στην κατσαρόλα, δεν το είχε φάει όλο και ας μην πεινούσε άλλο. Τότε ήταν που η γιαγιά του είπε πως η γυναίκα που είχε παντρευτεί ήταν η μία από δέκα αδερφές: “Δεν είναι αληθινοί άνθρωποι, προέρχονται από τον ουρανό. Έχουν και δέκα αδερφούς. Στον δρόμο που θα πηγαίνεις θα συναντήσεις και άλλες τρεις γιαγιάδες που, όπως κι εγώ, θα σου πουν να γυρίσεις πίσω. Αν όμως εσύ παραμείνεις πιστός κι επίμονος, θα σου δώσω δυο κόκκαλα να σε βοηθήσουν να ανέβεις το βουνό”.

Αυτή η γιαγιά βλέπετε, ήταν στην πραγματικότητα ένας τάρανδος και καθόλου ανθρώπινη γιαγιά: “Αν συναντήσεις δυσκολίες στο ταξίδι σου, απλά φώναξε “Πού είναι η γιαγιά μου;” και χρησιμοποίησε αυτά τα δυο καλάμια τάρανδου που σου έδωσα”.

Ο νεαρός κοιμήθηκε στη σκηνή της γιαγιάς και το πρωί εκείνη του έδωσε πρωινό από το ίδιο κατσαρόλι. Όταν χόρτασε, η γιαγιά του είπε: “Να μην βαδίζεις γρήγορα. Ακόμη και αν σταματήσεις να ξεκουραστείς στον δρόμο, θα συναντήσεις την επόμενη γιαγιά μέχρι το απόγευμα. Αν βιαστείς, θα τη συναντήσεις το βράδυ”.

Ο σύζυγος συνέχισε τον δρόμο του όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αφού πάλι δεν πίστεψε τη γιαγιά του. Το βράδυ σκότωσε άλλον έναν λαγό να φάει και καθώς ξεμύτισε από τους θάμνους, να σου πάλι μπροστά του ένα μοναχικό καλυβάκι σαν το προηγούμενο: “Αχ εγγονέ μου!”, ακούστηκε μια φωνή από μέσα, “υπάρχει άφθονος χώρος εδώ να έρθεις να κάτσεις κι εσύ. Η γυναίκα σου πέρασε από εδώ σήμερα το πρωί” και ας είχε ταξιδέψει δυο μέρες ο νεαρός. Και συνέχισε “κι έκατσε και αυτή εδώ”.

Η γριά γυναίκα του ετοίμασε να φάει με τον ίδιο τρόπο που του είχε ετοιμάσει και η πρώτη γιαγιά. Πάλι ο νεαρός δεν πίστεψε πως το κατσαρόλι θα τα κατάφερνε, είχε ξεχάσει βλέπετε τι είχε συμβεί με το προηγούμενο. Αυτή η γιαγιά ήταν μεγαλύτερη σε ηλικία από την πρώτη, η οποία ήταν άλλωστε και η νεότερη από τις τέσσερις γιαγιάδες που θα συναντούσε στον δρόμο του και ήταν αδερφές. “Γιατί δεν πίστεψες την αδερφή μου όταν σου είπε να μην βιάζεσαι; Όταν βιάζεσαι απλά κάνεις το μονοπάτι πιο μακρύ. Χάου νόσις, τα πράγματα είναι άσχημα στη χώρα που πηγαίνεις” του είπε με παράπονο και του έδωσε ένα τομάρι σκίουρου, “Πάρε αυτό νόσις μου όταν θα τα βρεις δύσκολα. “Πού είναι η γιαγιά μου; θα πεις φωναχτά, θα πετάξεις το τομάρι μακριά και τότε όλα τα προβλήματά σου θα λυθούν. Από εδώ να φύγεις το πρωί και όχι νωρίτερα”.

Έτσι νωρίς νωρίς το επόμενο πρωί ο νεαρός έφυγε και από αυτό το καλύβι. Αυτή τη φορά πήγαινε πολύ αργά. Μετά από μερικά λεπτά κιάλας είχε νυχτώσει και είπε να πιάσει άλλον έναν λαγό. Βγαίνοντας σε ένα ξέφωτο είδε μια καλύβα, σε μικρότερη απόσταση από αυτή των δυο προηγούμενων και σε καλύτερη κατάσταση.

Η γριά γυναίκα του είπε: “Η γυναίκα σου πέρασε από εδώ το ίδιο πρωινό που έφυγε κιάλας”, και στη συνέχεια του έφτιαξε να φάει, όπως και οι άλλες δυο γιαγιάδες. Αυτή τη φορά το φαγητό ήταν καλαμπόκι: “Νόσις, εγγονέ μας, η τελευταία από τις αδερφές μου θα σε συμβουλέψει καλύτερα από όλες μας. Η γυναίκα σου βλέπεις, έκανε και παιδί. Συνέχισε να πηγαίνεις έτσι αργά όπως πήγαινες και μέχρι αύριο βράδυ θα έχεις φτάσει, δεν απέχει και πολύ από εδώ. Μα είναι πολύ άσχημα τα πράγματα στον τόπο που πηγαίνεις και ίσως να μην καταφέρεις να φτάσεις μέχρι εκεί”.

Του έδωσε έναν ταριχευμένο βάτραχο και λίγη κόλλα: “Όταν τα βουνά είναι πολύ απόκρημνα για να τα σκαρφαλώσεις, βάλε λίγη από αυτήν την κόλλα στα χέρια σου, μετά φώναξε “Πού είναι η γιαγιά μου;” και θα δεις, θα κολλάς πια στους βράχους. Σαν φτάσεις στην επόμενη γιαγιά σου, αυτή θα σε συμβουλέψει καλά. Το παιδί σου είναι αγόρι”.

Το επόμενο πρωί, αφού πήρε το πρωινό του συνέχισε το ταξίδι του. Πήγαινε αργά, έτσι σύντομα είχε πάλι νυχτώσει και σκότωσε κι έναν λαγό. Όταν πλησίαζε και το επόμενο καλύβι, που ήταν το πιο κοντινό από όλα, η γιαγιά του του φώναξε: “Μου το είπαν ότι θα ερχόσουν εδώ σε αναζήτηση της γυναίκας σου. Πέρασε από εδώ πριν από τέσσερις μέρες, με την αυγή”.

Ο νεαρός μπήκε μέσα και με έκπληξη είδε πως αυτή η γιαγιά είχε το παρουσιαστικό μιας νεαρής και όμορφης κοπέλας. Εκείνη συνέχισε: “Αύριο το μεσημέρι η γυναίκα σου θα παντρευτεί και όλοι οι παρευρισκόμενοι άντρες θα κάτσουν σε κύκλο και θα περνούν ο ένας στον άλλο το παιδί σου. Όποιον από αυτούς κατοικήσει το παιδί, αυτός θα ονομαστεί πατέρας του και η γυναίκα σου θα τον παντρευτεί”. Τότε η γιαγιά έβγαλε τη ζώνη της, τη δίπλωσε και την έδωσε στον νεαρό λέγοντας: “Αυτή είναι το τελευταίο αντικείμενο που θα χρησιμοποιήσεις για βοήθεια. Πριν από το μεσημέρι θα φτάσεις σε έναν κάθετο γκρεμό σαν τοίχο. Φώναξε: Πού είναι η γιαγιά μου; και τίναξε τη ζώνη στον αέρα. Αυτή θα πιαστεί ψηλά και θα μπορέσεις να φτάσεις μέχρι την κορυφή. Η γυναίκα σου δεν είναι σαν εμάς, είναι των Κεραυνόντων”.

Εκείνο το βράδυ το πέρασε ο νεαρός στο καλύβι. Το πρωί βρήκε φαγητό να τον περιμένει: “Αν κάπως καταφέρεις και ανέβεις το βουνό”, του είπε η γιαγιά του πριν φύγει, “θα περάσεις τον λόφο και λίγο μετά θα βρεις μια απότομη πλαγιά. Εκεί υπάρχει μια φωλιά που θα έχει ένα αυγό μέσα, αυτή είναι φωλιά Κεραυνόντων. Στο τέλος της πλαγιάς θα συναντήσεις και την τελευταία δυσκολία. Θα δεις ότι υπάρχει ένα μεγάλο κούτσουρο που επιπλέει σε έναν μεγάλο ποταμό. Ο ποταμός είναι πολύ βαθύς και το κούτσουρο στροβιλίζεται συνεχώς. Εκεί θα βρεις κι έναν μεγάλο καταυλισμό, είναι του πεθερού σου, που του ανήκουν τα πάντα. Στο πλευρό του θα είναι μια γριά γυναίκα, είναι μια από εμάς, τις αδερφές, είναι η δεύτερη μεγαλύτερη. Παντού κάτω θα δεις κόκκαλα. Είναι τα κόκκαλα των άλλων νεαρών που είχαν και αυτοί προσπαθήσει να βρουν

τις γυναίκες τους πριν από εσένα. Ο Κεραυνός καταστρέφει τα πάντα. Κάποιοι νεαροί κόπηκαν στα δυο μόνο και μόνο προσπαθώντας να περάσουν την κορυφή του κοφτερού βουνού”.

Όταν έφτασε και δικός μας ο νεαρός μπροστά στο βουνό, πρώτα έπιασε τα δυο καλάμια τaráνδου και φώναξε: “Γιαγιά μου! Πού είσαι;” και όπως αντιλήθηκε η φωνή του, κάπου στο βάθος την άκουσε να του απαντά: “Ε, νόσις, μην μπλέξεις σε μπελάδες!”. Εκείνος τότε κάρφωσε το ένα κόκκαλο μετά το άλλο στην πλαγιά του βουνού και άρχισε να την ανεβαίνει βήμα-βήμα. Τα κόκκαλα έμπαιναν με ευκολία μέσα στον βράχο κι έτσι ο νεαρός χτύπημα στο χτύπημα, όταν κοίταξε πίσω του, είδε πως είχε ανέβει πολύ. Συνέχισε να ανεβαίνει και τα κόκκαλα τώρα όλο και φθείρονταν, όλο και μίκραιναν μέχρι που αναγκάστηκε να σταματήσει. Πήρε και το τομάρι του σκίουρου, το πέταξε μπροστά του και φώναξε τη γιαγιά του. Ένα φύσημα σαν ανάσα έκανε το τομάρι να τεντωθεί και να πετά μπροστά, δίνοντας αέρα πίσω από τον νεαρό, ο οποίος τώρα σκαρφάλωνε με ευκολία την πλαγιά. Μα σταμάτησε απότομα όταν τα νύχια του δεν άντεχαν άλλο και άρχισε να γλιστρά προς τα κάτω. Τότε έβγαλε την κόλλα.

Φώναξε τη γιαγιά και πήρε και απάντηση. Του είπε ότι λίγο πιο ψηλά θα έβρισκε μια τρύπα μέσα στον βράχο και ο νεαρός, όταν η κόλλα πια του σώθηκε, πήγε και ξεκουράστηκε εκεί. Φώναξε και την τελευταία γιαγιά, άκουσε την απάντησή της και τίνανε τη ζώνη ψηλά ξετυλίγοντάς την. Έτσι κατάφερε και σκαρφάλωσε μέχρι την κοφτερή κορυφή. Έβαλε τα χέρια του να περάσει από επάνω της, αλλά τα βράχια ήταν πολύ κοφτερά, δεν θα τα κατάφερνε έτσι. Σκέφτηκε τότε: “Εμένα οι αετοί με έχουν αγαπήσει. Θα γίνω φτερό αετού να περάσω την κορυφή κι εγώ”.

Κατάφερε και πέρασε και είδε τη φωλιά με το αυγό και τους γονείς Κεραυνούς. Είδε και το μονοπάτι και το ακολούθησε. Το ακολούθησε μέχρι που είδε το περιστρεφόμενο κούτσουρο στον βαθύ ποταμό. Έγινε πάλι φτερό και ο αέρας τον φύσηξε μέχρι απέναντι. Έτσι, παρόλο που τόσοι είχαν πνιγεί σε αυτόν τον ποταμό, ο νεαρός κατάφερε και τον πέρασε ζωντανός. Συνέχισε τότε να περπατά μέχρι που έφτασε μπροστά σε μια μικρή και χαμηλοτάβανη καλύβα που στο πλάι της είχε μια πέτρα. Η τελευταία του γιαγιά, του είχε πει να περάσει μέσα ελεύθερα, μιας και ήταν της αδερφής της η καλύβα. Έτσι ο νεαρός μπήκε.

“Χα, χα, χα νόσις”, του φώναξε όλο χαρά, “πάει καιρός τώρα που ακολουθείς τα χνάρια τής γυναίκας σου. Όπου να ‘ναι παντρεύεται ξέρεις”, και ο νεαρός έγνεψε καταφατικά. Ο γάμος θα γινόταν σε μια καλύβα εκεί κοντά. Ο νεαρός πήγε και κρυφοκοίταξε μέσα της, μα κάποιος τον είδε και αμέσως του είπε: “Άντε, έρχεσαι κι εσύ μέσα; Ο Αρχηγός μας θα περάσει το μωρό στον κύκλο και σε όποιου την αγκαλιά κατουρήσει, αυτός θα παντρευτεί τη μάνα του”.

Ο νεαρός μπήκε μέσα. Η κοπέλα τον είδε και είπε στη μάνα της: “Αχ, αυτός είναι ο νεαρός που παντρεύτηκε!”.

Έκατσε λοιπόν ο νεαρός στον κύκλο και ο Μουτζικίους (όχι ο αδερφός του νεαρού, ένας άλλος, Κεραυνός) ήταν και αυτός εκεί. Ένας ένας οι άνδρες με τη σειρά τους περνούσαν το μωρό στον κύκλο. Ο Κεραυνός Μουτζικίους είχε φυλάξει λίγο νερό στο στόμα του και όταν έφτασε και σε αυτόν το μωρό φώναξε: “Έλα σε μένα νόσις!” φτύνοντας έτσι το νερό στην αγκαλιά του. Όταν πήγε να πει πως το παιδί τώρα του ανήκε όλοι εκεί ξεκαρδιστήκαν στα γέλια μιας και είχαν δει το

κόλπο του. Σαν σήκωσε το παιδί και ο πραγματικός του πατέρας, εκείνο τον έκανε μούσκεμα. Όλοι σηκώθηκαν και βγήκαν από την καλύβα, ενώ ο Αρχηγός ανακοίνωσε: “Μην αφήσετε τον γαμπρό μου να περπατήσει άλλο, είναι κουρασμένος. Θα κάτσει ακίνητος για δέκα μέρες”.

Ο πεθερός του νεαρού ήταν έξω όλη την ημέρα και γύριζε. Σε έναν από τους τοίχους της καλύβας, ο νεαρός είδε να κρέμεται το τόξο του αδερφού του με το οποίο είχε ρίξει στη γυναίκα του. Παρατήρησε ότι, όποτε πολύ σπάνια επέστρεφε, ο πεθερός του έκαιγε προς τιμήν του βέλους μελόχορτο και μετά εξαφανιζόταν πάλι για μέρες. Μετά από πέντε μέρες ξεκούρασης, ο νεαρός αισθάνθηκε τη δύναμη να επιστρέφει στο σώμα του και περπάτησε λιγάκι. Ρώτησε τη γυναίκα του: “Γιατί ο πατέρας σου καίει αρωματικά κάτω από το βέλος;”. Εκείνη του απάντησε: “Α, γιατί εμείς δεν έχουμε τέτοια πράγματα εδώ επάνω. Είναι από τον κόσμο εκεί κάτω και ο πατέρας μου το εκτιμά ιδιαίτερα, γι’ αυτό και του κάνει προσφορά”.

Την έκτη ημέρα, ο νεαρός μπόρεσε και περπάτησε και λίγο παραέξω, εκεί που άρχιζε η βλάστηση. Περιπλανώμενος εδώ κι εκεί συνάντησε μια πηγή που στην επιφάνεια των νερών της είχε μια κηλίδα. Μια σκουριασμένη κηλίδα και ο νεαρός αποφάσισε να βάψει με αυτήν το πρόσωπό του. Επέστρεψε στην καλύβα μα πριν προλάβει καλά καλά να μπει, τον είδε ο πεθερός του και φώναξε: “Ω, μα γι αυτό ήθελα πάντα γαμπρό που να είναι άνθρωπος! Πού τη σκότωσες αυτή την αρκούδα; Είσαι γεμάτος αίματα. Πήγαινε και γδάρε την!”. Ο νεαρός τα έχασε και φοβήθηκε λίγο, αφού δεν είχε συναντήσει καμιά αρκούδα...: “Εσείς που μένετε εκεί κάτω”, του εξήγησε η γυναίκα του, “τα λέτε Μεγάλους Πάνθηρες. Έλα, δείξε στους γαμπρούς σου πού είναι”. Ο νεαρός οδήγησε τους γαμπρούς του στην πηγή: “Να, εδώ βρήκα τον Πάνθηρα”.

Οι δέκα Κεραυνόντες πήγαν μέχρι την πηγή και όντως σκότωσαν κάτι εκεί. Από εκείνη την ημέρα και μετά, ο νεαρός έψαχνε και έβρισκε παντού πηγές, μέχρι που μια ημέρα ρώτησε επιτέλους τη γυναίκα του:

Μα που πάει ο πατέρας σου κάθε φορά και λείπει για ημέρες;

Λίγο πιο πέρα υπάρχει μια μεγάλη λίμνη όπου πάει και πιάνει ψάρια. Πιάνει ένα κάθε ημέρα, σπανιότερα πιάνει και δύο. Είναι βλέπεις ο μόνος που μπορεί και τα πιάνει.

Το επόμενο πρωί ο νεαρός πήγε στη λίμνη αυτή και βρήκε τον πεθερό του να κάθεται στην όχθη και να ψαρεύει. Ο γέρος άνθρωπος είχε ένα αλλόκοτο δόρυ, με μια διχάλα στην άκρη. Ο νεαρός το πήρε και του έβαλε αγκίστρια στη διχάλα για να μπορεί ο πεθερός του να πιάνει ευκολότερα ακόμα περισσότερα ψάρια. Γυρίζοντας μαζί οι δυο τους πίσω, ο πεθερός είπε: “Ο γαμπρός μου έπιασε πολλά ψάρια, όταν εγώ μπορώ και πιάνω μόνο ένα, άντε δύο”.

Εκείνο το βράδυ ο γέρος είδε ένα όνειρο. Το πρωί, έχοντας υπόψιν του τον τρόπο με τον οποίο ο νεαρός είχε επεξεργαστεί το δόρυ που του είχε δώσει η κόρη του, είπε σε όλους: “Το όνειρό μου ήταν λάθος, νόμιζα πως ο νεαρότερος από τους δέκα μου γιους με αγαπούσε περισσότερο. Είχα φτιάξει το δόρυ μου όπως μου έδειξε εκείνος και όχι όπως το έφτιαξε ο γαμπρός μου. Αφού λοιπόν το όνειρο με οδήγησε στον λάθος δρόμο, ξέρω τώρα ότι οι υπόλοιποι εννιά γιοί μου θα τα βρουν δύσκολα. Ακούστε λοιπόν γιοι μου, οι αδερφές σας θα φύγουν να παντρευτούν”.

Για εννέα νύχτες ο νεαρός έβλεπε ένα αχνό φως σε κάποια απόσταση. Ο πεθερός του του είπε: “Μην πας εκεί, εκεί ζει ένα πανίσχυρο πλάσμα”. Την δέκατη νύχτα, ο νεαρός παράκουσε τη συμβουλή του πεθερού του και πήγε να δει τι ήταν αυτό το φως. Πλησίασε αρκετά και είδε ένα πελώριο δέντρο να στέκεται και έναν πελώριο σκαντζόχοιρο να κάθεται στη φωλιά του που ήταν ανάμεσα στις ρίζες του δέντρου. Ο σκαντζόχοιρος βγήκε έξω από τη φωλιά του και άρχισε να επιτίθεται στο δέντρο για να το σκοτώσει εκτοξεύοντας τα αγκάθια από την πλάτη του προς το μέρος του δέντρου. Όταν του τελείωσαν όλα του τα αγκάθια, ο νεαρός κοπάνησε τον σκαντζόχοιρο στο κεφάλι και τον σκότωσε. Στη συνέχεια έβγαλε δυο αγκάθια από τον κορμό του δέντρου και τα πήρε πίσω μαζί του.

Πριν ακόμα να φτάσει σπίτι, ο πεθερός του ήξερε τι είχε κάνει. Όλοι τους ήταν πολύ χαρούμενοι, μιας και ο σκαντζόχοιρος σκότωνε όποιον Κεραυνό του επιτίθονταν. Ο γέρος είπε σε όλους τους γιους του να πάνε και να γδάρουν τον σκαντζόχοιρο που είχε σκοτώσει ο γαμπρός του. Εκείνος έδωσε στη γυναίκα του τα δυο αγκάθια, παρόλο που τα ήθελε πολύ ο πεθερός του. Είπε τότε: “Παιδιά μου, ο σκαντζόχοιρος σκότωσε όλους τους φίλους μας που πολέμησαν εναντίον του. Οι γαμπροί μου που ζουν κάτω χαμηλά πρέπει να είναι μοναχικοί και θλιμμένοι”. Μόλις το άκουσε αυτό η μεγαλύτερη θυγατέρα που την έλεγαν Μουτζικίσκουε-ουίκ, καταχάρηκε: “Εσύ θα παντρευτείς τον μεγαλύτερο, τον Μουτζικίους”, της είπε ο πατέρας της. Όλες τους θα παντρεύονταν τους γιους της κάτω περιοχής με σειρά ηλικίας, η μεγαλύτερη τον μεγαλύτερο και η μικρότερη, τον μικρότερο. Συνέχισε ο γέρος: “Η Μουτζικίσκουε-ουίκ θα πάρει μαζί της, σαν θα κατέβει κάτω, και τον γαμπρό της”. Έτσι άρχισαν να κατεβαίνουν όλες οι κοπέλες προς τους χαμηλούς τόπους. Σουίςς-σουίςς! Έκανε το φόρεμα της Μουτζικίσκουε-ουίκ.

Έφτασαν και στην απότομη πλαγιά και η παντρεμένη γυναίκα είπε στον νεαρό άνδρα της: “Θα πετάξουμε τώρα και αν δεν μας πιάσεις όταν περάσουμε πετώντας από μπροστά σου, θα πεθάνεις εδώ”. Τότε οι κοπέλες απομακρύνθηκαν λίγο και μια βαριά καταιγίδα σηκώθηκε γύρω τους. Μαύρα πυκνά σύννεφα και αστραπές έπεφταν εδώ κι εκεί, μα ο νεαρός μπορούσε ακόμη κάπου εκεί μέσα να διακρίνει τη Μουτζικίσκουε-ουίκ. Ήταν πράσινη, όπως πράσινος ήταν τώρα και ο ήλιος. Άρχισαν να πετούν και φώναξαν μια, φώναξαν δυο και όλο και πλησίαζαν όλο και κοντοζύγωναν.

Ο νεαρός πήδηξε από τον βράχο και ίσα που τις άρπαξε από την ουρά τους. Έκλεισε τα μάτια του και δεν τα ξανάνοιξε μέχρι που η γυναίκα του του φώναξε: “Άφησέ μας τώρα!”.

Βρέθηκε μπροστά από το γήινο σπίτι του. Άφησε πίσω του τα κορίτσια, άνοιξε την πόρτα του παλιού του σπιτιού και εκεί είδε όλους τους αδερφούς του να κάθονται και να τον περιμένουν.